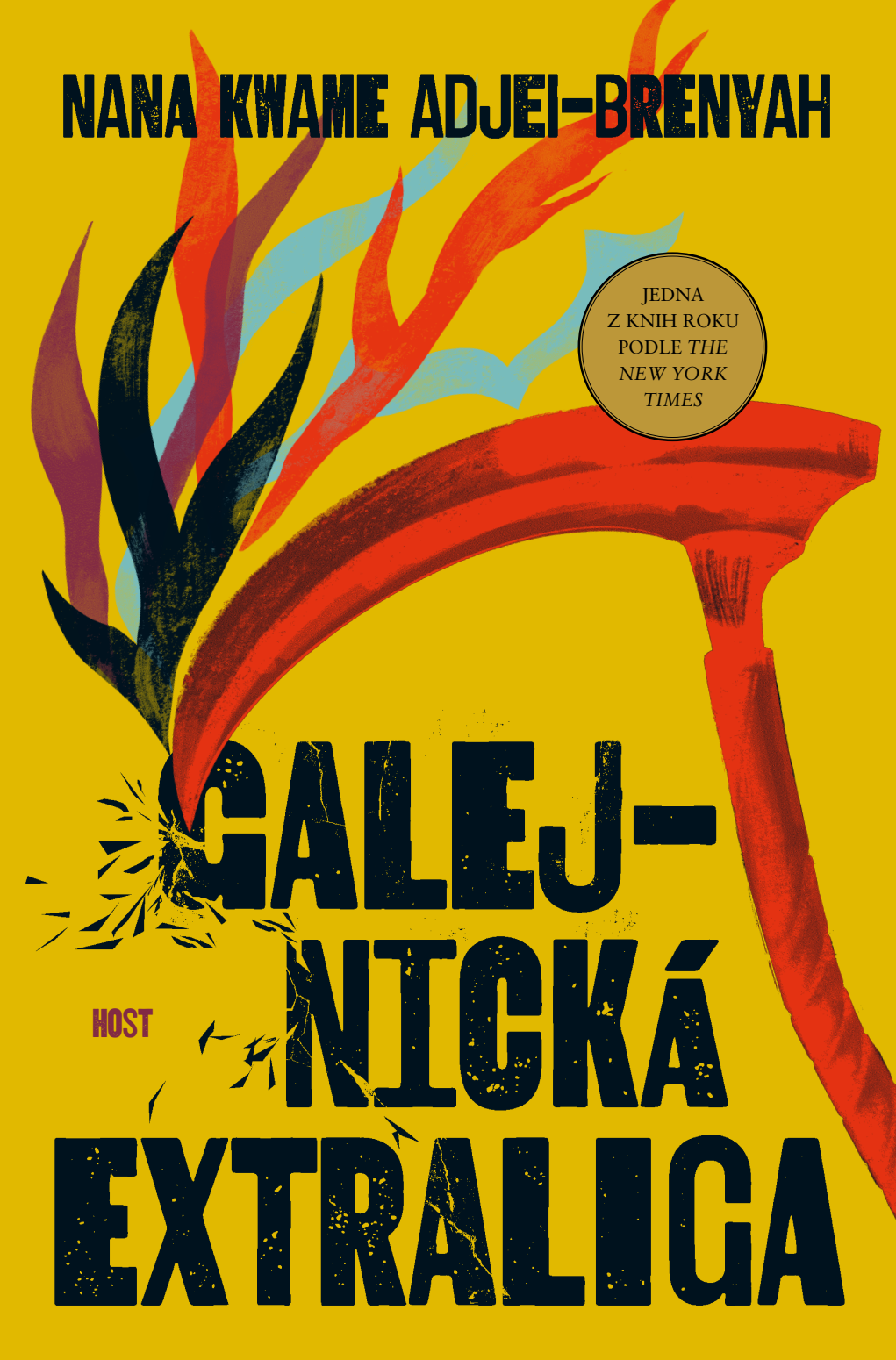

NANA KWAME ADJEI-BRENYAH

JEDNA
Z KNIH ROKU
PODLE THE
NEW YORK
TIMES

HOST

**GALEJ-
NICKÁ
EXTRALIGA**

NANA KWAME ADJEI-BRENYAH

Přeložila Daniela Orlando

**GALEJ-
NICKÁ
EXTRALIGA**

Brno 2025

Mému tátovi, který řekl:
„Není nad to, povídám ti, není nad to pomoci někomu,
kdo to potřebuje.“

Tak ať ti vesmír dneska přeje.
— Kendrick Lamar

MELANCHOLII NO OSVOBOZENÍ

Cítila na sobě oči všech těch katů.

„Vítejte, mladá dámo,“ zahlaholil Micky Wright, hlavní komentátor Galejnické extraligy, vrcholné atrakce Trestaneckého estrádního programu. „Co kdybyste se nám představila?“ Stál rozkročený na zeleném pažitu protáhlého kolbiště, proškrtaném kokainově bílými čarami jako nějaké rozbíhavé hřiště na americký fotbal. Ten víkend se hrál Super Bowl a Wrightovi pro dnešek smlouva ukládala povinnost zmiňovat tento fakt před každým zápasem.

„Vždyť víte, jak se jmenuju.“

Vlastní neochvějnost ji trochu zahřála u srdce. Divná věc. Tak dlouho se považovala za gaunerku. Ale diváci její troufalost kvitovali s povděkem. Zajásali, ačkoli v jejich fandění se skrývalo ostří brutální ironie. Dívali se na tuhle černošku v šedivé kombinéze vězeňkyně spatra. Shlíželi na ni, vysokou a silnou, s černými vlasy zapletenými do pevných prstenců. Pásli se na ní pohledem. Každou chvíli zemře. Byli si tím jisti stejně jako existencí slunce a měsíce a vzduchu, který dýchali.

„Tady si někdo věří.“ Wright se zazubil. „Hotová Pipi Dlouhá punčocha.“

„Jsem Loretta Thurwar.“ Rozhlédla se po lidech, kteří ji obklopovali ze všech stran. Bylo jich tolik. Takové zástupy lidí, kteří se nikdy nestanou terčem tak bezcitného zájmu. Nikdy se nedozvědí,

jaké to je, připadat si tak malá a zároveň všemocná. Jaké to je, když tisíce hlasů hučí tak hlasitě a nepřetržitě, že už je člověk ani neslyší, ale pořád to dunění celým svým tělem vnímá. Sevřela zbraň, kterou obdržela, tenkou šroubovitou vývrtku s rukojetí z třeshňového dřeva. Byla lehká, prostá a chabá.

„Takže ne Pipi Dlouhá punčocha?“ ujišťoval se Wright a obcházel ji přitom širokým obloukem.

„Ne.“

„To je asi jen dobře, Loretto.“ Přistoupil ke svému boxu. „Bez tak nerad mrhám dobrými přezdívkami.“ Zasmál se a obecenstvo ho napodobilo. „Tak tedy Loretto Thurwar...“ vmetl jí do tváře s laškovnou blahosklonností, rozsekal jí jméno na tři tvrdé slabiky a příjmení vyslovil zpěvavým dětským hláskem, „...vítej na kolbišti, zlato.“

Ozvalo se elektrické zachrčení. Thurwarku to strhlo do kleku tak prudce, až se lekla, že jí náraz vykloubil rameno. Rozesmála se, protože ji nenapadalo, co jiného by měla dělat. Nejdřív uchechtnutí, potom smích z plných plic. Znehybňující tlak magnetických implantátů v pažích cítila spíš jako jemnou podkožní masáž. Mohla volně hýbat prsty, ale zápěstí měla přikovaná k desce. Všechno to bylo tak směšné. Smála se, dokud se nezadýchala, a pak se smála dál.

Rozezněly se zvony.

„Povstaňte, prosím, přichází Její Veličenstvo!“ zařval Wright a zbytek cesty k hlasatelskému boxu už doběhl.

Diváci se zvedli ze sedadel. Stáli nehnutě a vzpřímeně. Kvůli ní.

Vyšla na fingované fotbalové hřiště. Hliníková slitina na pažích. Copánky sahající jen k zátylku. Obnažená ramena s vytetovaným logem WholeMarket™. Z chrániče hrudníku vybíhalo několik silných drátů, které se jí vinuly kolem svalnatého břicha a vytvářely elegantní klec. Zakázková výroba. Když se poprvé ukázalo, že ty kovové součásti, zpočátku považované za čistě obranný prostředek, jsou něčím víc, Thurwarka ji zrovna sledovala, a dokonce jí i fandila. Dívala se — namačkaná spolu se zbytkem vězeňského

bloku u živého přenosu —, jak si ta žena odepíná z chrániče dva dráty a zarývá je Slingshot Bobovi do očí.

A teď je viděla zblízka. Byl to Melancholiin poslední souboj. Dokázala to. Zvládla něco, co ještě žádná žena nedokázala, přežila tříletou šňůru zápasů. Tři roky se rozháněla palcátem zvaným Vega a bušila kladivem Hass Omahou. Tři roky si podmaňovala duše.

„Královna všech zatracenců v kraji Utonulého krále!“

Držela jen svou helmu Melodinku. Plechovou, křížácký typ se zlatým křížem přes obličej.

„Ničitelka, kurevsky blbá zpráva, pěvkyně smrti osobně!“

Zazněl sedmý zvon. Diváci se rozkřičeli. Už několik let to byl jejich posvátný rituál. Sedm zvonů Melancholiiných. Dívali se, jak smetává lůzu z povrchu zemského. Dívali se, jak zabíjí ženy a muže, jimž kdysi vyznávali lásku. Teď tady stála a rozhlížela se po nich naposledy. Brzy bude volná.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

Dav skandoval. Zapátrala hnědýma očima na tribunách. Pak pozvedla helmu do výšky. Jakmile si ji nasadila, ocitla se ve svém živlu.

Melancholia

Melancholia

Melancholia

„Dnes naposledy,“ volal Wright, „uvítejme prosím nejvíteznější ženu, která kdy vkročila na kolbiště. Mistryni morytátů. Svatou snoubenku. Křížačku. Nejkrutější borkyni, jakou kdy tahle planeta viděla. Vaši drahou kněžku smutku Melody Price!“

Vaši drahou, opakovala v duchu Thurwarka, otřesená intenzitou lásky tryskající z publika. Tak moc ji milovali a ona navzdory tomu všemu nikomu z nich nepatřila. Zřetelně to z ní vzařovalo. Tak silně, až Thurwarka musela sklopit oči. Jako by ta žena před ní opravdu oplývala vladařským majestátem.

Sledovala tu neskutečnou moc, kterou měla před sebou, sehnuta ve své blokádě. Palcát a kladivo. Na jedné straně hřiště rytířka ve zbroji. Na druhé Thurwarka v kombinéze, s vývrtkou prokluzující v upocených dlaních.

Melancholia!

Melancholia!

„Máte pro nás nějaká závěrečná slova, Melancholio?“ zeptal se Wright.

„Co ještě můžu dodat?“ oslovila přítomné. Důvěrně známý hlas vycházel z helmy s kovovou ozvěnou. „Jsem zase tam, kde jsem začínala.“

Dav nadšeně zajásal.

„Když jsem se sem dostala, měla jsem na zádech dvě věčka. Dvě vraždy. Až odejdu, pořád budu mít jenom dvě. Ale musela jsem kvůli tomu zabít ještě spoustu dalších lidí.“

„Svatá pravda. Prosekala jste se hotovým zástupem,“ přitakal Wright. „Ale vybavujete si někoho z nich jasněji než ostatní? Tolik památných okamžiků... A pochybnosti vám nedávaly spát. Když se teď díváte z těch výšin dolů, na co jste nejvíc hrdá?“

„Hrdá?“ Plechová tvář vzhlédla k nebi. Rameny projel záškrub a Melancholia se rozesmála. Dav se k ní rozpačitě přidal. Pochechtávali se, protože byla jejich královnou. Pak se rozřehtali. Melancholia zmlkla. Diváci jako by najednou nevěděli, co mají dělat.

„Blok!“ zaječel Wright. Ozvalo se další zachrčení a neviditelná síla přitáhla Melancholii k desce, na níž stála. Háemko,* do něhož hovořila, poodletělo a vzneslo se výš. Diváci zalapali po dechu. Násilně ji zablokovat, umlčet ji těsně před propuštěním. To bylo pod jejich úroveň. Náhlá nucená blokáda se používá proti darebákům, zelenáčům, neukázněncům a ustrašencům. A tak nad tím ohrnovali

* Bulvy holomikrofonních kamer (HMK)TM se používají jako hlavní snímací přístroj při všech akčních sportech. Díky těmto inteligentním, samohybným kamerkám už si nemusíte osobně špinit ruce. Originální výrobek firmy Kodex.

nos, ale hned se k ní zase vraceli pohledem, aby mohli přihlížet tomu historickému okamžiku: Melancholiinu osvobození.

„Na smrt!“ vykřikl Wright.

Stadionem se rozlehl hlasitý dutý zvuk odblokování. Vypustili ženy proti sobě.

Thurwarka vstala a rozběhla se, vrhla se přímo k té nezdolné ženě, která stála před ní. Jakmile k ní doběhla dost blízko, aby to mělo smysl, vyskočila a rozmáchla se k úderu vývrtkou. Zařvala a bodla. Do krku, do krku. Její tělo říkalo: krk.

Melancholia ji chňapla za zápěstí, dokonale zneškodnila její útok a pak ji uhodila pěstí do břicha.

Melancholia

Diváci halekali do rytmu basových bubnů. Už tolikrát ji viděli při „odchytu“, kdy odhodila Hass Omahu nebo Vegu, popadla protivníka jednou rukou a zbylou zbraní mu zasadila smrtící úder. Teď ale držela tuhle nicku za ruku a praštila ji holou pěstí. Takovou ránu by přežil každý. Pohrávala si s jídlem. Smáli se, povzbuzovali ji a křičeli. Herečka až do samého konce.

„Správná rána musí jít skrz,“ prohodila. Tohle už diváci slyšet nemohli. V jejich helmách — mimo dosah poletujících háemek, jež by je mohla rozptylovat a ovlivňovat výsledek souboje —, dělala oběma ženám na kolbišti společnost jen jejich slova.

Melancholia Thurwarku udeřila znovu a povalila ji na zem.

Thurwarce bylo jasné, že ji ušetřila. Netušila proč. Zadusila v sobě smrt, kterou spatřila ve chvíli, kdy padla Melancholii do rukou. Vzhlédla k té impozantní, strašlivé ženě, která se tyčila nad ní.

„Slyšíš mě?“ zeptala se Melancholia.

Thurwarka se se sípěním zvedla na všechny čtyři a zapátrala očima na zatravněné ploše. Ztratila vývrtku. Hnusila se sama sobě, prudký, důvěrně známý pocit. Plakala. Litovala tu ubožáčku, která se z ní teď stala, shrbenou a bezradnou. Nepřičetnou a brzy mrtvou. Ale její vražedkyně k ní mluvila. „Poslouchej mě,“ říkala. Pak ji

nakopla do žeber. Thurwarka se převalila na trávě, zoufale se nadechla a znovu se vydrápala na nohy.

Vzchopila se a zadívala se na křižačku. Chtěla vyhrát. Zoufale po tom toužila. Cítila zběsilou touhu rozdrtit tu ženskou, kterou má před sebou. Chtěla obecenstvo rozplakat. Poprvé po hodně dlouhé době chtěla žít.

S prázdnýma rukama se vyřítila proti Melancholii. Než nabrala potřebnou rychlost ke skoku, všimla si, že palcát i kladivo leží na zemi. Titánka hazarduje se svým životem. Zaspintovala a vrhla se na ni s naléhavostí umírajících. Přistály na jedné hromadě a odkutálely se přes bílé linie. Pak Thurwarka ucítila, jak se jí napjala pokožka na temeni. Tápnavě zvedla ruce a schytala ránu do hrudi. Melancholia ji vytáhla za vlasy do kleku.

„Všechno si to ohol,“ nařídila jí. Držela ji pevně za vlasy. To už ji Thurwarka slyšela. Pochopila, že dostala rozkaz.

„Ohol si vlasy,“ zopakovala Melancholia tiše a důrazně. Znovu ji uhodila do obličeje. Thurwarka cítila, jak jí z nosu kape na rty krev. Opět přistála na zemi.

„Máš ji přímo před sebou,“ uslyšela. „Rozhodni se teď hned.“ Melancholia vítězně pozvedla ruce. Celý svět se rozkřičel.

Pak ji Thurwarka spatřila, kovovou šroubovici vězící ve dřevě. Vymrštila se jako had a hmátla po ní tak překotně, až se řízla hluboko do prostředníčku. Bez ohledu na krvácení vstala. Melancholia se k ní otočila, sklonila se a uchopila kladivo.

Thurwarka ji zdálky obcházela dlouhými, rozvážnými kroky. Hluk přešel v rovnoměrný hukot, ale pro Thurwarku byl stejně jako fyzická bolest jen ozvěnou.

„Přistoupila jsem na jejich pravidla. Ty ne.“

„Já tady neumřu,“ pronesla Thurwarka. Na povrch se prodrala nějaká dávno potlačená stránka jejího já.

„Tak to musejí tvoje rány jít skrz.“

Nespouštěla z ní oči.

„Jsem hrozně utahaná,“ pokračovala Melancholia. „Chápeš?“

„Já tady neumřu,“ zopakovala Thurwarka. Ta slova se jí vnu-tila na jazyk. Dál kroužila kolem Melancholie, v ještě větším od-
stupu, aby měla dost místa na rozběh. Melancholia se plynule otá-
čela s ní.

„Tak to musejí tvoje rány jít skrz. A ohol si tu palici. A nauč je
milovat nějakou verzi tvýho já. To je to hlavní, jinak si můžeš dělat,
co chceš. Láska a pak ber roha.“

Thurwarka čekala. S vývrtkou v zaťaté pěstí.

Melancholia nepatrně poklesla v kolenou. Její postoj říkal: *Tak
si pro mě pojd'*. Dívala se na Thurwarku. „Nenechám tě žít. Život si
musíš zvolit sama. Máchnu ze strany na stranu. Jakmile se kladivo
dá do pohybu, už ho nezastavím. Rozumíš?“

Thurwarka rozuměla, a přitom nerozuměla. Nemohla rozumět.
Tehdy ne. Melancholia uchopila helmu a sejmula ji. Na tmavé po-
kožce šíje se jí leskly jizvy. Černé vlasy měla zapletené do copánků
přiléhajících těsně k hlavě. Pozvedla ruce a dav znovu vykřikl roz-
koši. Thurwarka zaletěla pohledem k velkoplošné obrazovce. V tu
chvíli ji napadlo, že tohle božstvo je žena jako ona.

Melancholia se ještě jednou letmo usmála. Pak její výraz nelítost-
ně zpřísněl. Thurwarka udělala první krok vstříc osudu.

Rozmáchla se levičkou. Prsty měla volně ohnuté a pravou nohu
zvedla vysoko, aby mohla došlápnout co nejpevněji. Prodírala se
vpřed, pohroužená do svobody sílící setrvačnosti. Upírala oči na
Melancholiin krk, ohebný a lidský jako každý jiný. Zapažila levič-
kou, nabrala hrst vzduchu a odhodila ji za sebe, levou nohu vymrš-
tila kolenem dopředu a protáhla krok. Rozběhla se.

Mel...

Nejdřív došlápla levou nohou, prostředkem chodidla, a než udě-
lala další krok, záměrně přenesla váhu na prsty. Její tělo si pamato-
valo, vždycky si bude pamatovat, jak se běží cílevědomě.

...an...

Její paže si znovu prohodily místa, precizně minuly jedna druhou,
zatímco pravá noha se zvedala a klesala a krok se stále prodlužoval.

Už byla blizoučko. Na nic nemyslela, vložila veškerou důvěru do svého těla a to nabíralo rychlost.

...*cholia*

Paže jí vystřelovaly dopředu a zase dozadu a nohy ji unášely vpřed. Dál důsledně střídala ruce a nohy, aby nabrala tempo. Tělo jí říkalo: *Ta rychlost, já, tvoje tělo je tvá zbraň.*

Když ji od ní dělily jen dva kroky, Melancholiina paže švihla dozadu, záporný pohyb, rostoucí napětí. Rozpráhla se kladivem, ztělesnění ničivého potenciálu.

Thurwarka znovu došlápala. Melancholia se jí vyřítila vstříc, nejdřív vlastní silou a pak už se nechala táhnout kladivem. To se rozletělo vzduchem a zpívalo o vraždě. Thurwarka se vrhla na zem, zatáhla hlavu i krk a převalila se, zatímco kladivo rozsávalo čerstvou smrt do prázdna. Přidřepla si a pak skočila, pravičkou s vývrtkou napřed. S řevem rozervala Melancholii čelist.

Nastalé ticho v ní zplodilo něco nového. Do pěsti jí kapala červená a všechno ji brnělo. Melancholii crčela ze rtů krev. Kladivo se nadzvedlo a drtivě dopadlo, ale Thurwarka se stihla vyklonit dost daleko z jeho vražedné dráhy a zbraň se jí jen otřela o rameno. Potom skočila Melancholii na záda. Stiskla jí pas nohama, vši silou ji bodla ze strany do krku, pak vývrtku vyrvala a udeřila znovu. Tentokrát už zbraň vzdorovala, když se ji snažila vytáhnout, uvázlá ve změti Melancholiiny tkáně. Thurwarka zatáhla silněji a rukojeť jí zůstala v ruce. Kovová šroubovice se ztratila někde v Melancholiině krku. Thurwarka už tím pádem nemohla bodat, a tak ji uhodila pěstí do hlavy. Až po třetím tvrdém úderu ucítila, jak se přebornici podlomila kolena.

Melancholia se po ní chabě ohnala, jako by odháněla dotěrnou mouchu. Její kladivo leželo na zemi. Thurwarka se opájela sladkým, sytým tichem bezmezného úžasu.

Zařvala a v tu chvíli vycházel veškerý zvuk z ní. Seskočila z Melancholie a ta se kdovíjak udržela malátně na nohou. Thurwarka při pohledu na ni zašátrala na zemi. Nahmátla násadu kladiva

a Melancholia k ní sklopila oči. Thurwarka v náhlém úleku uskočila. Melancholia se zakymácela, chytila se za krk a pak ruce odtáhla. Oči měla hnědé, krásné, unavené, a přesto na okamžik zaostřila na Thurwarku, která ji zabila.

Tak si pro mě pojd', říkaly ty oči.

Thurwarka poslechla. Rozběhla se. Vrhla kladivo do obličeje jeho první vládkyně jako bombu, a to už lidi, ti lidi, nemlčeli.

ČÁST 1

HURRICANE STAXXX

Byla to posvátná chvíle.

Hluboký hukot tisíců čekajících na ni. Oceán hlasů nad ní, všude kolem ní. V rukou svírala kosu. Požádala dozorce, ať jí udělají místo a zhoupla se v bocích, nejdřív doleva a pak doprava. Aby si prohrála záda. Vnímala, jak jí protéká energie. Zavřela oči a vstoupila do svého těla. Necítila se v něm vždycky bezpečně, ale tady, pod oceánem hlasů, na něm nenacházela jedinou chybičku.

Vrata se před ní otevřela. Tady na konci tunelu vedoucího ke světlu byla Hamara Stacker zvaná Staxxxx pořád jen siluetou.

Objevila se před ní levitující kulička žhnoucího kovu. Pronesla do ní: „Kdo umí udělat noži dobře?“

Ke swingující melodii a zefektované vokální smyčce se přidal umělý zvuk syntezátoru. Divákům se rozbušila srdce.

STAXXX, odpověděli rozhodně.

Vyběhla na kolbiště. Jevištní reflektory se k ní obrátily a pozlátily jí světlehnědou pleť. Silná lana dredů jí visela pod ramena, dokonce až pod odlehčený karbonovo-polymerový chránič hrudníku s logem WholeMarket™, košíkem plným ovoce. Holeně a levou paži měla mumiově obalené bílou syntetickou kůží ve stylu zpopularizovaném Thurwarkou. Levičku jí ještě nad bitevní ovinovačkou chránil pevnější obrněný rukáv. Původně bílé kanady měla potřísněné různými odstíny červené a hnědé, které jim dodávaly vybledlý,

zrnitě zemitý nádech. Stehna jí svírala elastická tkanina obtahující svaly. I na legínách měla košík WholeMarket™, natištěný u boku, nápadně daleko od genitálií, kam by své logo umístila nejedna jiná velká firma. Do obchodů WholeMarket™ chodí nakupovat i malé děti.

Zápěstí jí svítila, nadčasový důkaz nepolevujícího sevření magnetických podkožních pout.

To už ji obletovala jiná levitující kamerka a snímala ikska, jimiž měla potetované celé tělo. Jedno měla na pevném břiše, pár dalších na krku, několik na pažích a taky na obou očních víčkách. Každé iksko vyprávělo o vítězství jejího života nad životem někoho jiného. Byla sbírkou smrti a životaschopnosti.

„Na nic lepšího se nezmůžete?“ houkla na stadion.

Nasadila zakaboněný výraz, na velkoplošné obrazovce nad ní stokrát zvětšený. Diváci při pohledu na své selhání zařvali ještě hlasitěji. Staxxx roztáhla rty v šibalském úsměvu.

„Kdo je ta nádherná svině, nad kterou si ho vy syčáci honíte?“ zazpívala do holomikrokamery, která se vznášela před ní. Kosa jménem Osidlo jí tančila kolem rukou a předlokí. Čepelovitá hlavice samou setrvačností svištěla, kmitala a prokousávala se vzduchem a Staxxx kolem sebe jen zlehka usměřňovala její dráhu. Tahle násada a čepel byly prodloužením jejího já, to věděl celý svět. Provovali její jméno.

STAXXX!

„Kdo vám v tom umí vymáchat hubu jako žádná jiná?“

STAXXX!

„Koho milujete tak moc, až to bolí, šmejdi?“

STAXXX!

Hurricane Staxxx. Byli jejím větrem a hromobitím.

„Tady je láska passé. Já se to snažím změnit. No tak, probudte mě!“ Zapíchla hlavici Osidla do země, až v ní hrot čepele zmizel a násada ovinutá černou a zlatou syntetickou kůží teď rašila šikmo z udusané hlíny stadionu, prázdného a rovného s výjimkou několika

vyvýšenin uprostřed a pěti aut rozmístěných kolem nich, aby divákům nic nepřekáželo ve výhledu na vystavené modely. Vnější okraj kolbiště měl připomínat dálniční okruh, ale „asfalt“ byl obyčejný zpevněný plast. Bílý sedan naproti Staxxx měl po předchozím souboji naprasklé čelní sklo. Dveře spolujezdce u modrého pickupu Dodge Power skoro uprostřed hrací plochy plandaly jako vyviklaný zub v krvácející dásni.

„Máte Staxxx rádi, nebo ji milujete tak moc, až to bolí?“

Milujeme. MILUJEME. MILUJEME!

„Vždyť vy ani nevíte, co to znamená. Jak byste taky mohli? Nikdy jste lásku nezažili. Ale to se změní. Přišla jsem dneska rozdat trochu elektrický lásky! Co vy na to?“

Přívál zvuku sblížil všechny diváky od těch úplně nahoře na bidýlku až k osazenstvu „krvavých sedadel“ v lóžích vpředu, hned za galejníky, kteří si jako Thurwarka účast zaplatili získanými body-krváky.

Thurwarka přihlížela v uctivém tichu a holá hlava ji svrběla. Z každé strany měla příslušníka armádněpolicejního sboru. Připoutali ji k sedadlu s dlaněmi obrácenými vzhůru, jako by žádala o milost shůry. Tři rudě svítící svislé čáry na zápěstích znamenaly, že by se nemohla pohnout, ani kdyby chtěla. Sklopila oči k pravičce, jejíž podélnou osu narušovala tahle čistě kosmetická vada. Přinutila se vytěsnit svrbění a místo toho se soustředila na svůj obdiv k artistce, která tam na hřišti okouzila diváky.

„Jak moc?“ vyváděla Staxxx, vytrhla Osidlo ze země a udělala krok vpřed. Zvykla si občas začínat zápas tím, že zbraň pohodí někde daleko od sebe. Schválně se znevýhodní, aby pobavila diváky.

„Máte mě rádi takhle moc?“ Plivla na háemko, které se vznášelo před ní. Sledovalo ji, opožděné jen o zlomek vteřiny za každým jejím pohybem, jak násadou kosy načrtává čáru v zemi. Obecenstvo zahučelo. Chtělo víc.

„Hajzlové chamtivý,“ zasmála se Staxxx. Popoběhla o pár kroků a zvirila přitom kanadami oblaka prachu.

„Co třeba takhle moc?“ Načrtla další linku. Publikum opět dalo hlasitě najevo nespokojenost. „Tak jo, tak jo, myslíte, že ho zmáknou?“ mírnila je a ukazovala přitom na vrata před sebou. Došla přímo doprostřed stadionu, na val z důkladně upěchované hlíny. Diváci znovu začali šilet. Osidlo jí na okamžik spočinulo na rameni, pak z něj sklouzlo a zakouslo se ostrím do země. Pustila je a nechala tam kosu stát jako vetknutou vlajku. Ještě nikdy neviděli, že by ji odložila tak daleko. Nadšeně zařvali.

Stáhla si ze zápěstí silnou gumičku, nabrala provazce vlasů do hrsti a svázala si je tak, že se z rozpuštěných proutků stala jedna velká větev, která jí visela z hlavy. Pak se odvrátila od zbraně a za řevu obecenstva došla zpátky na své místo. Zmocnil se jí zápal, který neuměla zkrotit. Protékal jí, nadnášel ji, projasňoval, oživoval, skoro až osvobozoval. Mířila k černé desce magnoblokády umístěné před vraty, jimiž vešla na stadion. Když k ní přistoupila, okraj desky se rudě rozzářil.

Zůstala stát s rukama zvednutýma nad hlavou a vychutnávala si zvuk zbožňování. Pak ukázala na prosté černé X na levé straně krku.

„Tref se sem a třeba se staneš tím, kdo utiší vichřici jménem Staxxx!“

Následoval pulz, zvuk aktivace magnetických pout. Na okamžik skýtal podívanou sám o sobě, protože Staxxx se na půl vteřiny vzepřela nesmírnému tlaku, který ji tiskl k zemi. Oranžový svit na zápestích vzápětí vystřídala trojitá červená. Podkožní pouta, naroubovaná přímo na kosti, ji nutila klesnout na desku. Staxxx naznačila polibek a pak už magnetická pouta v zápěstích narazila do černé desky a strhla ji do ponižujícího kleku. Čekala s koleny na desce a zápěstími magneticky blokovanými. Rozevřela prsty, připravená ve správný okamžik vyrazit.

Micky Wright ji sledoval a šplhal přitom na svůj bitvák — jeviště a hlasatelský box v jednom. Nacházel se jen pár metrů od vrat, z nichž Staxxx vyšla. Zkontroloval si úsměv na velkoplošné obrazovce, pak se zhluboka nadechl a zařval do háemka: „Jedna ze

soutěžících je nachystaná k boji. Ale kdo přežije? Grizzly, nebo hurikán?“ *Grizzly v hurikánu* byl slogan tohoto souboje a na tribunách se to hemžilo tričky s obrovským medvědem sápadícím se po mraku, z něhož sršely klikaté blesky. „Vichřice zřejmě zuří naplno,“ prohodil Micky přecházející po bitváku. „Podíváme se, jak je na tom medvěd.“

Na protějším konci stadionu se vyklopila kovová mříž. Zevnitř se vynořila učiněná hora masa: Barry Harris alias Rave Bear.

Z reprobeden zaburácel death metal. Diváci přivítali Rave Beara odmítavým pískotem. Pomalu se šoural, obtěžkaný brněním — plátem silného plechu na hrudi i na zádech, který vypadal jako vy-zvednutý z vraku nějaké staré ponorky. Podobný kus plechu měl připlácnutý i na stehně. Obnažené ruce, paže, lokty a kolena měl růžové a špinavé. Pod chráničem hrudi a zad už nic neměl. Na zádech a u boku mu visely dvě kovové páčky, obě s proslulým okřídleným H firmy Horizon Wireless, a s řinčením narážely do plátů zbroje. Na hlavě měl jako svářečskou kuklu nasazenou železnou helmu, na níž byla zepředu nasprejovaná otevřená tlama slintajícího grizzlyho.

Pak před něj přiletělo háemko a Bear do něj zařval. Jeho vyhlášený „medvědí řev“ zněl jako sesuv půdy v horách a jeho nejvěrnější fanoušci ho za něj odměnili jásotem. Koneckonců zatočil s několika dost dobrými galejníky. Oštěp Anglera Powella vedle něj vypadal jako včelí žihadlo. A Angler Powell se uměl ohánět.

Odepnul si páčky a položil si je na zem k desce. Zaklekl do blokády, ta zapulzovala a znehybnila mu zápěstí.

„Tak a vichřice i jeden hodně hladový medvěd jsou připraveni vyrazit do akce,“ komentoval to vesele Micky Wright. „Teď ještě poslední slova.“ Slezl z bitváku a naskočil na elektrokoloběžku. Při jízdě po obvodu stadionu se usmíval a mával. Protahoval tu chvíli, aby si lidi počkali na to, po čem doopravdy touží.

Dojel k obrovitému Barrymu Harrisovi. Zastavil těsně u něj, odkopl koloběžku a se zkříženýma nohama si k Rave Bearovi přisedl

na desku magnoblokády. Byl tak blízko u něj, že si lidi ten pohled určitě zapamatují. Muž medvědích proporcí ve zrezlém plechu a on v šedivém, na zakázku šitém obleku. Samozřejmě ale seděl tak daleko, aby byl pořád mimo dosah, kdyby se Bearova pouta z nějakého důvodu vypočila.

„Tak co, Beare, máte pro nás něco? Někáká poslední slova, než se pustíte do křížku se ctěnou Hurricane?“

Skloněný Bear s rudě žhnoucími pouty zvedl hlavu a zadíval se přes zvlněnou hrací plochu na Staxxx a na kosu odloženou tak daleko, že teď ležela přesně v polovině cesty mezi nimi.

„Pro tuhle svini ne,“ odpověděl. Hluboký hlas měl zdušený maskou. *Zabij tu svini, zabij ji*, nabádal medvěd Barryho. Celou tu dobu ho držel při životě. *Zabij tu svini*. Dotáhl to až sem. Nedomádal myslet na nic jiného. Byl připravený. Zařval. Byl připravený. Diváci zahučeli. Nesnášejí ho. Ale kdyby zvítězil, všichni ho budou milovat.

„Tady si někdo věří!“ poznamenal Wright, vstal, nastoupil na koloběžku a rozjel se ke Staxxx, aby to tam celé zopakoval, ale rychleji. Lidi už se rozparádili. Čekají na laskominu a brzy ji taky dostanou. Teď už z koloběžky neslezl, jako by jel na domluvenou schůzku a měl zpoždění. Stadionem se rozlehl jeho hlas: „Co vy, Staxxx, nějaká poslední slova?“

Staxxx zvedla hlavu. Měla ji už několik minut skloněnou, jako by se pohroužila do meditace nebo modlitby. Její úsměv šel od srdce.

Thurwarka měla pocit, že skoro rozeznává její naštípnutý dolní přední zub. Nemusela ani vzhlížet k obří obrazovce, aby viděla, že má oči rozzářené soucitem, který jí samotné skoro až naháněl hrůzu.

„Miluju tě,“ zašeptala Staxxx a zadívala se na Barryho Harrise. Byla to tatáž poslední slova, která pronesla při každém z posledních deseti soubojů, a proto se k nim vzápětí přidaly ty tisíce na tribunách, které mantru zopakovaly s ní.

MILUJU TĚ, vykřikl celý svět. Staxxx uslyšela, jak se vyznání rozlehlo stadionem, a stáhla se do sebe, aby procítila skutečnost své moci. Byla její nádobou, nádobou lásky a při každém souboji ji výslovně zvěstovala. Lásku, lásku, lásku. Násilím vpravovala lásku do této bezcitnosti, učinila z ní téma svého života. Ukázala jim, že ona, Hurricane, je schopná veliké lásky, a když se podívají pořádně, zjistí, že ji v sobě mají taky. A jednou možná pochopí, co umožnili, co způsobili.

„Dobrá tedy,“ prohodil Wright. „Už se nemůžu dočkat.“ Odjel k hlasatelskému boxu a zamkl se v něm i s koloběžkou. Vyhlédl ven plexisklem sahajícím od podlahy ke stropu a naklonil se ke kabelovému mikrofonu, který měl před sebou. „Odblok!“ zajčel. Stadionem třeskl zvuk deaktivace výkonných magnetických polí, jako by si sám vzduch odkašlal. A pak to začalo.

Bear zařval, vyslal svůj vztek k nebi, jak měl ve zvyku. Staxxx na druhém konci hřiště odlepila dlaně od desky, zvedla se a vyšla mu naproti. Její první kroky byly uměřené a rozvážné. Jako při rozcvičce.

Bear se chopil pálek a rozběhl se. Pohyboval se těžkopádně, dychtivě a předvídatelně. Při běhu zvedl páčky nad hlavu a zabušil jimi o sebe. Háemka, která ho sledovala z uctivé vzdálenosti, snímala jeho plechové pláty, spojené koženými řemínky na ramenou, jak mu pleskají a klapou o zvlhlé paže a záda.

I Staxxx se dala do běhu. Thurwarka se dívala, jak se vrhá vpřed, svobodně a lehce. Prsty měla rozevřené a vláčné, ale pažemi kmitala čím dál rychleji a svými kroky hltala vzdálenost, kterou měla před sebou.

Zrovna se natahovala k násadě Osidla, když se s ním střetla.

Bear se rozmáchl k drtivému úderu.

Staxxx s Osidlem v ruce před ním odtančila tak hladce, že to budilo dojem choreografie. Obě páčky se s chladnokrevnou, surovou setrvačností mihly vzduchem jen několik centimetrů od jejího levého boku, jako když baseballový hráč s tvrdým odpalem promáchně

točený nadhoz. Staxxx protáhla pohyb do otočky kolem vlastní osy. Čepel měla sklopenou a kosila jí svět za sebou v nelítostném zášlehu. Až když Bear ztěžka dopadl na zem, všiml si, že mu odsekla pravicovou nohu.

Obecenstvo se ohromeně nadechlo jako jeden muž.

Pak je všechny pohltilo nadšení, nelíčená, syrová radost. Zvedli se ze sedadel. Kdyby Thurwarka mohla, vstala by s nimi. Mistrovská ukázka násilí. Legendární rána. A pak už stála, protože dozorcí jí přepnuli pouta na oranžovou a vyzvali ji, ať se s nimi odebere do přípravy. Ohlížela se přes rameno na Staxxx, dokud to šlo. Pak s dozorcí zmizela uvnitř stadionu.

Bear ležel tváří dolů, ale pořád hýbal rukama, v nichž držel pátky, nahoru, dolů, nahoru, dolů, jako by se snažil plavat na pevné zemi. Nejbližší háemko k němu slétlo, aby zachytilo jeho řev, posléze vystřídaný úpěním, pak mumláním a nářkem. Ze stehna mu v sopečném proudu vytékaly roky života, který v sobě měl nastrádaný. Diváci šileli.

„Do prdele,“ utrousil.

„Miluju tě, jasný?“ ozvala se Staxxx, pak vytáhla svou záložní zbraň, tesák Skol, a přetala mu jím řemínky na helmě i zbroji. Na zádech měl vytetované velké modré V. Otočila ho tváří nahoru, aby viděl i něco jiného než hlínu. Sňala mu z hlavy plechovou helmu, aby diváci viděli, jak takový medvěd vypadá ve smrti. Zřejmě nedokázal hnědýma očima pořádně zaostřit, jako by se snažil sledovat něco, co téká sem a tam. Vlasy měl mastné a spleené a buclaté tváře pobledlé. „Kašli na ně, zlato,“ poradila mu Staxxx. „Kašli na ně. Tohle je jenom tvoje. Tak ať to neprošvihneš.“ Několikrát ho políbila na tvář a pak mu podřízla krk.* Z reproduktorů zahřímala

* Barry Harris byl opilý. Už zase. Armipolicisté ho našli vytuhlého na mrtvole Harolda Marcera, který byl podle Barryho vyjádření jeho nejlepší kamarád. „To teda dáváš svoje sympatie najevo hodně zajímavým způsobem,“ zavtipkoval jeden z armipolicistů, pak ho praštil do obličeje a s nasazenými železky ho nacpal do auta. Barry a Harold spolu dělali zápas už na střední. Někdy ten zápas si občas střihli dodnes. A Harold se

její znělka a publikum zaburácelo. Začala mu do kůže vyrývat ikska. Tekla z nich krev a Staxxx po každém X mokvající pokožku políbila. Byla vděčná za to, jak velký odstup od sebe umí zaujmout. Věděla, co musí udělat a proč to dělá, pozorovala samu sebe, jako by byla součástí křičícího publika.

Když skončila, Bear vypadal, jako by ho protáhli štěpkovačkou a Staxxx jako po krvavé sprše. „Miluju tě!“ vykřikla. Dozorci ji odtrhli od těla a odvěkli pryč, zpátky k desce a nucené blokádě.

„Tak tomu říkám úprava pro zavřenou rakev,“ zahlásil Micky Wright ve své kóji, zatímco dva dozorci zabalili mrtvého do igelitu a odtáhli ho zpátky tunelem, kterým přišel. Třetí se za nimi táhl s Barryho nohou. „Což znamená, že Stacker si do své úctyhodné zásoby krváků připíše ještě pár navíc.“ Wright vykoul ven a přeskákal po bojem rozryté půdě ke Staxxx.

Ta při jeho příchodu zvedla hlavu a odplivla si. Wright zpomalil, ale nezastavil. „To byla ale podívaná, to byla ale podívaná,“ opakoval a přemáhal přitom úsměv. „Jaký je to v tuhle chvíli pocit, být vichřice?“

„Jako když rozmáčknete dítě vlastníma rukama. Jako když si vyjeváte na ruku vzkaz pro budoucnost a vlastní kůže se vám rozvívá před očima,“ odpověděla Staxxx. Už dýchala klidněji. Byla taky divačka. Sledovala to. „Říkejte mi gigantko, poněvadž umím předpovídat budoucnost. Není zač.“ Však ono jim jednou dojde, jak to myslela.

Diváci uznale zatleskali. Byli kultivovaní, líbilo se jim to, měli rádi Staxxx a její průpovědky. Přáli jí, aby přežila, a byli nadšení,

neuměl vzdát, přestože zápasil ve střední váze a Barry v supertěžké. „Pamatujete si, jestli jste byl kvůli něčemu rozrušený?“ Barry si skutečně pamatoval, že byl kvůli něčemu rozrušený, ale neuměl si představit, že by se dokázal naštvat tak strašně. Obvykle to byl právě Harold, kdo mu dělal společnost, když Tiff tropila scény, dala mu košem, nebo ho vzala na milost, jen aby mu mohla zase dát kopačky. Ale byli opilí, a když se Barry probudil, Harold byl studený, tuhý, hlavu měl položenou na kamarádově hrudi a Barry ho držel pod krkem. Barrington Eli Harris.

že se jí to pořád daří. Kolbiště bylo svatostánkem brutálního násilí a Staxxx v brutalitě nijak nezaostávala za ostatními, ale na rozdíl od druhých nabízela skoro po každém souboji něco navíc. Báseň, příběh a samozřejmě další projev lásky. Trvala na tom. Její divokost, její vřelost, poselství srozumitelná i tajuplná, to všechno se přidávalo k postavě, jíž říkali Hurricane. A ti, kteří se považovali za dobré, vzdělané lidi, už dávno dospěli k závěru, že umějí ocenit způsob, jakým je baví, přestože se jim z toho svírala hrud', přestože si kladli otázku, jestli... Ale tím se teď přece nemusejí zaobírat. V první řadě měli radost, že postoupila zase o krok blíž k hodnosti gigantky, k výšinám, do nichž dospěli jen ti nejúžasnější galejniční velicí.

V chodbách stadionu se Thurwarka usmívala rozpakům, které pociťovala jako zbrusu nová velegigantka.* Něco na způsob vlastnického práva. Už v tom jela skoro celé tři roky a ke svému novému titulu měla majetnický vztah. K titulu, který si vysloužila po nedávné smrti jednoho z nejlepších přátel, jaké v této fázi života měla. Teď patřil jí. Velegigantka. A přestože Staxxx právě požádala obecenstvo, ať ji nazývá gigantkou, skutečnost byla taková, že přinejmenším prozatím je pořád kombajnka.

„Básnířka promluvila,“ poznamenal Wright a mávl na dozorce, ať si pro ni přijdou.

„Nějaká povzbudivá slova pro drahou polovičku?“ Sevřel jí zakrvácené vlasy, pak je pustil a s rozmrzelým výrazem setřepal z prstů červenou. „Tohle je pro ni přece velký den. Pokud zvítězí, postoupí na další úroveň. Skoro pětatřicet měsíců. Co si o tom myslíte?“

„Myslím, že to oslavíme na turné,“ odpověděla Staxxx. „A chlapům jako vy možná dáme něco, u čeho si budou moct mastit péro.“ Diváci se sborově zasmáli. Wright si v předstíraném studu zakryl ústa rukou.

* Titul udělovaný galejnici, která má v daný okamžik nejbližší ke svobodě. Všichni galejníci stoupají po následujícím žebříčku — bažant, bojovník, elév, žnec, kombajn, gigant, velegigant, propuštěnec.

„Můžeme jediné doufat,“ řekl, a to už jeden z dozorců stojících za Staxxx přiložil k jejím zápěstím černou Magnetyč™.* Trojice červených stavových linek splynula do jedné, Staxxxina zápěstí přilnula k tyči a Staxxx vstala. Vypadala jako žralok na udici.

„Miluju vás,“ pronesla na rozloučenou. Dav se rozkřičel. Když ji odváděli, ohlédla se, jestli neuvidí Thurwarku. V souladu s očekáváním spatřila prázdné sedadlo. Jeden z dozorců zvedl její kosu a nůž a všichni zmizeli v útrobách stadionu, zatímco diváci sledovali reklamu na nový pickup FX-709 Electriko Power™.

Armipolicistovy boty pleskaly o šedivou podlahu a zvuk se vracel ozvěnou od stěn polepených plakáty nízkoligového baseballového mužstva Vroom Vroom City Rollers. „To jako nikoho nenapadlo, že bych mohla potřebovat ručník?“ zeptala se Staxxx. Dozorce, který ji táhl chodbou, maličko zaškobrtl. I přes ochranný štít na něm bylo poznat, že se stydí. Jako každý armipolicista měl helmu s černým hledím zcela zakrývajícím oči.

„Sklapni,“ nařídil jí vrchní dozorce, kterého odlišoval šedivý pásek kolem bicepsu. Štouchl ji do zad černou magnetyčí.

„Vím, že to nemyslíte vážně,“ prohlásila s pohledem upřeným do jeho hledí.

„Koukej držet hubu,“ zopakoval dozorce. Posunkem naznačil útvaru, ať pokračuje.

Staxxx zavřela oči a šla dál. „Já chci ručník.“

„Máš ho v šatně a sprchu taky. To přece víš, Stacker.“

„Staxxx.“

„Trestankyně,“ opáčil vrchní dozorce.

„Gigantka.“

„Ne tak úplně.“

* Obušek s magnetickou rukojetí Te-SIP 2.2 model 7 neboli Magnetyč™ od ArcTechu™ může v kombinaci s kterýmkoli výrobkem ze sedmé modelové řady sortimentu magnetických bezpečnostních prvků vykonávat funkci ovládacího zařízení, přepravní pomůcky nebo robustního obranně-ukázněvacího prostředku. ArcTech™, to nejkrutější z taktické bezpečnosti.

Staxxx klesla na zem. Svalila se na záda, s rukama zvednutýma a pořád ještě připnutýma k dozorcově magnetyči. Cítila na sobě zasychající a drolící se krev. Snažila se tyhle okamžiky vsřebat, těch pár chviliek v životě, kdy ji nepozorují statisíce lidí a místo toho je jen pod dohledem několika slabochů. Kdy se k ní nepřisírají žádné létající kamery a nežádají po ní, aby byla oživlou vichřicí. Tady může bez omezení litovat, může otevřeně doufat, může být sama sebou. Snažila se myslet na sebe konkrétně. Ne na turné, ne na Thurwarku ani na Sunseta nebo toho chudáka, kterého právě zmasakrovala.

Nějaký dozorce ji uhodil do žeber obuškem. Tak tvrdě, že se rozkašlala, ale přitom tak lehce, že se očividně bál, co by se s ním mohlo stát, kdyby ji poškodil. „Pohyb, trestankyně.“

Chtěla si užít tenhle čas strávený se svým já, které skoro nikdy nevidala. Vnímala niterný strach, dojezd po adrenalinu, migrénu a naléhavou obavu z odpłaty, která by ji mohla stihnout v některé z mnoha různých podob. Opakovala si, že je Hamara Stacker. Opakovala si, že je Hurricane Staxxx. Pak si opakovala, že zároveň není ani jednou z těchto osob. Úzkost ji tiskla k zemi a ona se snažila myslet na to, že má dýchat, snažila se nezapomínat, že teď prožívá svou chvilku radosti. Schytala další kopanec do žeber a někdo ji nabral magnetyči do boku. Nadechla se a soustředila se na to, co má před sebou — slabochy, kteří se jí bojí. Čerstvě prolitou krev. Chlad betonu. Zvuk dalších těžkých bot, které se s pleskotem přibližují.

Znovu otevřela oči a zadívala se na vrchního dozorce. Ohlédl se. Celý útvar ho pozoroval.

„Velevážená slečno gigantko,“ pronesl, „koukejte prosím hejbnout zadkem.“ Zvedl ji za podpaží. Bez protestů vstala.

„O nic víc nežádám,“ odtušila mile.

Protáhla si ramena i krk, aby ukázala, že není zraněná, že jí armipolicisté nemůžou ublížit. Pár metrů před nimi se otevřely dveře. Staxxx se usmála a zavířila prsty na pozdrav.

„Pustte mě k ní,“ požádala Thurwarka tiše.

„Tak ale rychle,“ odpověděl jeden z armipolů. Koneckonců to byla Thurwarka.

Bylo jí jasné, že zdržení, díky němuž se setkaly v chodbě, zinscenovala Staxxx. Když ji viděla živou a usměvavou, byť pokrytou krví — obzvlášť pokrytou krví —, měla pocit, že ji vidí takovou, jaká doopravdy je. Tuhle osobu, která právě zabila a pořád v ní kolují všechny pocity, které se pojí s usmrcováním. Sevřela pevněji válečné kladivo a vyrazila k ní. Muži kolem Staxxx už věděli, že se po jejím příchodu mají rozestoupit. Dozorce, který vedl Staxxx na magnetyči, se podíval na svého nadřízeného a ten mu pokynul, ať vězeňkyni propustí. Těsně předtím, než se jí záěstí secvakla k sobě, naskočily na každém z nich dvě červené linky. Zápasnice, jedna čistá, jedna zbrcená vyplýtváním životem, se střetly pohledem.

„Slušná práce,“ řekla Thurwarka. Záěstí měla secvaknutá stejně jako Staxxx.

„Ty jsi teda romantička,“ postěžovala si Staxxx s tváří zkřivenou do výrazu tak bezbřehého zklamání, že to určitě nemohla myslet vážně. Thurwarka se usmála. Pak se k ní otočila ramenem s nasazeným chráničem z uhlíkového vlákna, na němž se skvělo kladivo zatloukající hřebík, obchodní značka řetězce LifeDepot™. Staxxx ji napodobila a přitiskla se svým ramenem k jejímu. Třely se o sebe a roztíraly krev po logu prodejny kutilských potřeb. Thurwarka zavřela oči. Staxxx je měla otevřené a dívala se, jak se Thurwarka poddává kouzlu okamžiku. Bylo to objetí mezi dvěma pravými válečnicemi, jaké svět už stovky let neviděl.

Thurwarka přestala, až když se Staxxx odtáhla, narovнала se a počkala, než Thurwarka otevře oči. „Teď se soustřed,“ vyzvala ji. „Musíš se mi vrátit, abychom to mohly změnit. Tak jak chtěl Sun.“ Víc už k tomu nedodala — malovat si příliš podrobně budoucnost

mimo arénu bylo nebezpečné. Kdo chce zabíjet, musí žít přítomností. „Já a ty,“ dořekla.

„Ty a já,“ odpověděla neslyšně Thurwarka.

A pak už myslela na předchozího veleiganta Sunseta. Ten stejně jako ona chápal, co to znamená zvolit si tento život a slavit v něm úspěchy. Ale před několika dny ho po probuzení našli mrtvého. Byl mrtvý a nikdo se k tomu nehlásil. Zemřel během zatmívačkové noci, kdy se všechny kamery vypínají. Nikdo na světě kromě toho, kdo ho zabil, nevěděl, jak k tomu došlo. Zjistili, že měl podříznutý krk, jako by se k němu někdo připlížil ze zadu. Ten, kdo to udělal, použil Sunsetův meč a odvedl precizní práci. Sunset Harkless už stál na prahu širého světa. Nechala si ho proklouznout mezi prsty. Zabil ho někdo z jejích lidí, někdo ze členů galejparty Angola-Hammond, a ona, Loretta Thurwar, která o angolhammovce věděla všechno, která ji zosobňovala, neměla skoro žádné poněti, kdo to mohl být. Vytušila sice určité náznaky, ale nedokázala se přimět k tomu, aby o nich přemýšlela.

Vzedmul se v ní jakýsi pocit. Zaplašila ho. To musela dělat často. Nadechla se nosem, zadržela dech a pak se oprostila od všeho kromě sebe a svého kladiwa. Nic jiného pro ni nesmí existovat, dokud nebude po souboji. Nakonec otevřela oči a zadívala se na Staxxx. Vytáhla si souboj s otazníkem, takže nevěděla, komu bude čelit a co její protivník umí. Ale ani na to teď nesmí myslet.

„Tam venku není nikdo, koho by ses měla bát,“ připomněla jí Staxxx. „Hlavně máš to štěstí, že jsi v mojí partě,“ dodala s úsměvem. Byl to vtip, ale taky to byla pravda. Na kolbišti proti sobě nikdy nestáli galejnici ze stejné party. Parta neměla být týmem, ale díky tomuto pravidlu se jím mohla stát. Členové party si můžou radit se soubojovými strategiemi nebo pomáhat jeden druhému k lepšímu zbrání, jak to už tolikrát udělala Thurwarka. Partácká solidarita, tak to hlásal Sunset. Zbytek party patří k tomu málu lidí, kterým člověk může důvěřovat. Přesto se každou chvíli navzájem podráželi. Ale Sunset byl jiný a nutil k tomu i druhé. Byl přeborník,

ale choval se jako jeden z nich, neholedbal se svou silou ani tím, kolik lidí zabil, jen šířil myšlenku, že každý z nich je lepší, než za jakého ho považuje veřejnost, a společným úsilím jí to můžou dokázat.

„Ty jsi v mojí partě,“ opáčila Thurwarka a nepřímo tím zdůraznila, která z nich je gigantka.

Staxxx se z ní pokusila dostat ještě jeden úsměv, ale z Thurwarčiny tváře už opět zmizel veškerý výraz. Věděla, že už se z ní stala rvářka, jíž se bojí celý svět. Ráda by strávila ještě pár minut, ještě pár hřejivých vteřin s tou, která pro ni byla ze všech nejdůležitější. Ale už bylo po všem.

„Tak jo, tak jo,“ ozval se vrchní dozorce jejího útvaru. A v tu chvíli mu byli všichni na chodbě vděční. Staxxx pokračovala na příjem, za sprchou a dalším vytetovaným X.

Thurwarka šla dál. Slyšela Mickyho Wrighta, jak na ni připravuje publikum.

POKS

*Dost bylo PoKS. Dost bylo PoKS. Dost bylo PoKS.**

Koalice za zrušení novodobého otroctví byla jen jedním z několika uskupení demonstrujících před stadionem MotoKline Arena. Celkem jich bylo... několik desítek? Mohla to být stovka? To Nile netušil, ale doufal, že v novinách se bude psát o stovkách, ne desítkách, ačkoli celé demonstrace se určitě zúčastnilo ani ne dvě stě osob. Přesto byl pyšný. Dlaně, v nichž držel megafon, se mu potily. Zazněl signál k účasti. Viděli tu zprávu ve svých feedech. A po nečekané smrti Sunseta Harklesse prostě museli přijít.

Nile přijel autem ze Saylesville, kde sídlila jeho pobočka koalice. Zabalil si s sebou svačinu. Zklamalo ho, že Mari nejela s ním, ale se svou matkou Kai, předsedkyní řídicího výboru koalice. Ale přijel v černém jako všichni ostatní a teď se tady potil, skandoval, nesledoval Staxxx, Thurwarku ani Sai Eye Aye a místo toho všem kolemjdoucím vcházejícím na stadion připomínal, že konzumují jed,

* Zákon o právoplatné volbě (přijatý za vlády prezidenta Roberta Birchera), běžně označovaný jako Bobbyho krvavý přílepek, přílepek o krvavých sportech nebo zkráceně PoKS, stanovuje, že usvědčený trestanec se může dobrovolně a z vlastního rozhodnutí vyhnout státem udělené popravě nebo trestu odnětí svobody o úhrnné délce minimálně pětadvaceti (25) let výměnou za účast v trestaneckém estrádním programu (TEP). Po třech (3) letech úspěšné účasti v řečeném programu lze příslušnému trestanci trest zmírnit, změnit nebo ho zcela omilostnit.

byť v sebechutnějším balení. Přijel sem s kamarádkou truchlit. Navíc bylo super, že podle mínění ostatních umí odvést dobrou práci s megafonem, staromódním kusem kluzkého plastu, který teď svíral v rukou jako moc.

„Dost bylo PoKS!“ Svým zesíleným hlasem vedl desítky stoupenců. Stadion už obešli tolikrát, že by to ani nespočítal. Na každém kroku o sobě dávali vědět. Až po víc než hodině se osmělil natolik, že přijal megafon. A teď je tady.

„Dobrá, změním téma,“ oznámila mu Mari a zlehka ho štouchla do žeber. „Máš mikrák, tak je to na tobě.“

„Dost bylo PoKS!“ zvolal naposledy Nile. Mari měla černé kudrny, které jí trčely do všech směrů jako po výbuchu, a teď je měla stažené černou čelenkou zakrývající celé čelo. V hnědých očích jí vědouně doutnalo, a jakmile třeba jen trochu ohrnula rty, udělaly se jí ve tváři doličky. Při demonstraci se to nedělo moc často, což samozřejmě Nile chápал.

Zaposlouchal se a zjistil, že se ta slova v podání davu nějak vlečou. Odtáhl ústa od megafonu a zašeptal: „OK, tak co teda?“

„Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev,“ odpověděla.

„Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev,“ zopakoval Nile do megafonu. Nepočtený zástup pochvalně zahučel a pokračoval v obcházení stadionu. Ve skandování pod bedlivým dohledem armipolicistů zazněl nový slán. Nile ostatní důkladně pozoroval, než se poprvé odhodlal ujmout předzpěvování. Bylo to umění. Rychle, přesně a upřímně volit slova, která posunou situaci dál. Když se to dělá špatně, výsledný dojem je trapný jako běh s podvrtnutým kotníkem. Když se na to jde správně, je to jako spojit všechny shromážděné do jednoho mocného živlu, jednotného a nepotlačitelného. A Nile věřil, že pokud člověk dokáže semknout dost lidí za jedním hlasem, dokáže cokoli.

Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev.

Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev.

Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev.

Rozhlédl se po přítomných. Armipolicisté jim dělali „doprovod“, byli tam od toho, aby je chránili, jak slibovalo povolení. „Když požádáte o povolení, udělujete jim tím moc,“ řekla Kai na předpředminulé schůzi. Jenže místní skupina fanoušků Vroom Vroom City Rollers, která demonstraci vedla, se rozhodla o ně zažádat. Doufala ve slušnou účast a chtěla mít jistotu, že jim to moc nepřeroste přes hlavu. Teď si ale Nile říkal, že Kai měla pravdu.

Armipolicisté v uniformách, na nichž se tmavá modř střídala se strnulou černí, objížděli skupinku na motocyklech nebo šli vedle ní s vypnutou hrudí a odznakem vrhajícím odlesky ve slabém podvečerním slunci. A stejně jako při každé významnější sportovní události, koncertu nebo (především) shromážděních a demonstracích parkoval na druhé straně ulice černý tančík, který měl na boku zářivě žlutými písmeny vyvedeno VVPD. Nahoře z něj vykukovala hlava nějakého armipolicisty, pod jehož hledím byl patrný nenucený úsměv.* Z kolemjedoucího auta někdo na demonstranty zařval: „Přestaňte držkovat!“ a Nile zahlédl, jak se armipol uchechtl a souhlasně zdvihl palec.

Přesto však několik čumilů solidárně zvedlo ruku zaťatou v pěst. Někteří jim tleskali, když procházeli kolem. Někteří se jim smáli. Ale většina předstírala, že žádnou demonstraci nevidí. A někteří pochopitelně ani nepředstírali. Někteří opravdu nepřemýšleli o faktu, že tatáž vláda, již jejich děti ve škole přísahají věrnost, dennodenně zabíjí lidi.

Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev.

Musíte vzít zákon zpět, nechcem mít na rukou krev.

Nile už pomalu začínal chraptět. Štípl Mari do ramene a podal jí megafon.

* Úřad pro podporu bezpečnostních složek (Law Enforcement Support Office) spravuje takzvaný Program 1033, zřízený za vlády prezidenta George Herberta Walkera Bushe, který postupuje civilním policejním orgánům přebytné vojenské vybavení. Nevyužitá výstroj, zbraně atd. se mají uplatňovat při boji s narkotiky.

„Ale houby, to dáš,“ odpálkovala ho, odzátkovala cyklistickou láhev a napila se s tak přehnaným výrazem úlevy, že jí samým smíchem málem zaskočilo. Nile polkl sliny a už se chystal pokračovat ve skandování, když se znovu ozvala hudba. Zvenčí byla krásně slyšet znělka jedné z nejsmrtonosnějších a nejmilovanějších hvězd extrémních akčních sportů Hamary Stacker, proslavené pod přezdívkou Hurricane Staxxx.

„Do prdele,“ utrousil do megafonu, než ho napadlo přístroj od-táhnout. Kolbištím jako takovým se snažil ze všech sil vyhýbat. Jenže jejich brutalita byla všude. SportsViewNet se údajně chystal rozjet kompletní přenosy zápasů. Zatím ukazovali jen statické snímky galejníků, kde jeden vždycky vítězně zvedal pěst, zatíнал bicepsy nebo se bušil do hrudi, zatímco druhý ležel mrtvý na zemi. Teď půjde i tahle špetka redakční slušnosti stranou ve prospěch kompletních přenosů. U extraligy se nebude platit za skutečný počet zhlédnutí, ale bude snadno dostupná na běžných streamovacích platformách.

Nile už SportsViewNet nesledoval.

Při pohledu na kolbiště se ho zmocňoval pocit, že má obnažené vnitřnosti. Na škole, v prvních letech po zavedení Galejnické extraligy, ztrácel kamarády, protože se odmítal k soubojům na smrt vyjadřovat jinak než strohým odsudkem vraždění. Několik let pracoval, než se přihlásil na vysokou. V prvním roce studia už byl ve věku diplomanta a k jeho odcizení na škole přispívalo i to, že odmítal mít cokoli společného s extraligou.

Je to sport.

Šli do toho dobrovolně.

Tenhle chlap někoho znásilnil, vole.

Občas jsou mezi nima i běloši, je to fér.

Tihle lidi jsou nebezpeční.

Nebud' měkkej.

Všechno to odmítal a to z něj dělalo hodně zvláštního člověka. Nakonec si ale našel přátele, kteří to cítili stejně jako on, a pak,

jelikož věděli, že musejí něco udělat, se z nich stali aktivisté. Nebo se o to aspoň snažili. Většinu času pařili a studovali a vedli mladické, nerozumné životy. Ale když měli čas, demonstrovali a schůzovali. Říkali si Humánní společenství. Nile odpromoval před třemi lety a byl hrdý na to, že školní pobočka pořád ještě funguje.

„Hni se,“ vyhrkla Mari a vytrhla mu megafon z ruky. Zhluboka se nadechla a zvolala hlasitěji a zřetelněji než on: „Dneska zavraždili člověka.“ Napoprvé to znělo, jako by konstatovala fakt, skoro až lhostejně. „Dneska zavraždili člověka,“ zopakovala a klesla na kolena. Zbytek skupinky udělal totéž, jako vlna, již do jednotvárnosti padajících dominových kostek přece jen něco chybělo. Všichni se na jižním nádvoří před stadionem natáhli na břicho nebo na záda. Dělávali to tak vždycky, když během demonstrace skončil souboj.

„Dneska zavraždili člověka!“ vykřikla Mari, jako by před sebou měla člena rodiny. Otce. Nile viděl, jak se jí zvedá a klesá hrud', vnímal její neskrývanou energii, ryzí a výbojnou. Neměla snadný život. Z velké části ho ovlivňovali lidi, které neznala, lidi, které jí násilím odebrali. Když se s ní Nile zkoušel bavit o dětství, hned se uzavřela. Nechtěl na ni tlačit, ale řekl si, že se jí po demonstraci zeptá, jestli by si nechtěla popovídat.

„Dnes tady zavraždili člověka!“ zvolala znovu Mari s očima zvednutýma k nebi. Před každým výkřikem se zhluboka nadechla. Demonstranti s ní soucítili. Nile s ní soucítil. Nechtěně se otřel rty o zem a bylo mu to úplně jedno. Stal se z nich oživlý pomník. Byli plně spolu. Hlasy jim pod Mariným vedením vycházely z úst a jako by sladovaly jejich duše. Skandovali pořád dokola.

Dnes tady zavraždili člověka.

Dnes tady zavraždili člověka.

Dnes tady zavraždili člověka.

A pak: *Doufáme v lepší svět a modlíme se za něj. Chceme, abyste pochopili, že jsme sešli na scestí. Jde to i lépe. Nezavírejte před námi oči. Bojíte se. I my se bojíme a v tom jsme stejní. Vyslyšte nás. Zavraždili člověka. Jmenoval se...*

Nile honem vytáhl mobil a dohledal potřebnou informaci.

„Jmenoval se Barry Harris,“ oznámil jí.

„Jmenoval se Barry Harris,“ zaječela Mari a mašinerie jejich skupiny učinila z jejího hlasu svébytný chór hněvu a zbožné úcty.

Jmenoval se Barry Harris, rozhlásili do světa.

Jmenoval se Barry Harris, řekli a sborově to znamenalo mnohem víc.

Narodil se, žil, miloval a nenáviděl. Neomlouváme jeho samého ani chaos a bolest, které uvrhl na svět, ale vidíme a víme, že se ve chvílkovém zmatku a vyšutí dopustil násilí vůči všemu posvátnému, a právě proto si musíme zapamatovat a pochopit, že tím, co jsme mu učinili v rámci odplaty, jsme mu potvrdili, že jednal správně. Odplata vedená ve stejném duchu hlásá, že byl nikoli pomýlený, ale jen příliš slabý. Trestat tímto způsobem znamená zalévat semínko. Jmenoval se Barry Harris. Jmenoval se Barry Harris. Obětovali jsme ho, abychom přizpůsobili svůj strach. Abychom ukojili svou lenost.

Jmenoval se Barry...

„Jděte všichni do prdele!“ zakřičel někdo z okénka pootevřeného na škvírku. Auto se prořítlo kolem bez zastavení, ale ta slova řála do živého.

„Ty jdi taky do prdele,“ odsekl jeden z demonstrantů, vynervovaný vzteky.

„Hej, to je dobrý, klid.“

„Ne, ať jde někam!“

Kai a několik ostatních se toho muže vydali uklidnit. Stál tam a pěsti měl svěšené u boků jako nějaké malé zbraně. Nile zahlédl, jak se armipolicista u přechodu pro chodce uchechtl a blýskl přitom bílými zuby. Když si všiml, že na něj Nile civí, zvažněl, pak se rozesmál znovu a přidal chabý úšklebek. Nile si otřel ze rtů šterk. Zaslechl, náhle a jednoznačně, zadunění pěsti narážející do obličej. V prvním okamžiku nechápal jak a kdo, ale pak se otočil a spatřil, že na jižní nádvoří vybíhá další skupinka mužů, oblečených